

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 37. Rugsėjo (Sept.) 8, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Metams \$1.50
Pusei metu 75c
Vienas numeris 5c

Subscription Rates:

One Year \$1.50
Six Months 75c
Single Copy 5c

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

XVII-sis SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišų Lekcija (Efez. 4, 1).

Broliai: meldžiu jus aš kalinys dėl Viešpaties, kad apseitumėte kaip tinka tam pašaukimui, kuriuo esate pašaukti, su visu nusižeminimu ir taikumu, su kantrybe, meile palaikymui vieni kitais rupindamies išlaikyti dvasios vienybę taikos rišyje. Vienas kunas ir viena dvasia, kaip esate pašaukti viena jūsų pašaukimo viltimi. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir Tėvas visiems, kuris yra ant visų ir per viską ir visuose mumyse. Kuris yra garbinamas per amžių amžius. Amen.

Šv. Mišų Evangelija (Mato 22, 35-46).

Anuo metu prisiartinio prie Jezaus parizėjai, ir vienas iš jų, įstatymų mokytojas jį paklausė gundydamas: Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme? Jezus jam tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo mintimi. Tai yra didžiausias ir pirmasis įsakymas; antras gi į jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai. Susirinkus gi parizėjams, Jezus paklausė juos sakydamas: Kas jums rodosi apie Kristų? kieno jis sunus? Jie jam atsakė: Dovidu. Jis jiems tarė: Kaipgi tat Dovidas vadina jį dvasioje Viešpačiu, nes sako: Viešpats tanė mano Viešpačiui: Sėskies mano dešinėje, kolei aš nepadarysiu iš tavo neprietelių tavo kojoms suolelio? Jei tat Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaipgi jis jo sunus! Ir nevienas negalėjo atsakyti jam nei žodžio, nei kas nors drįso nuo tos dienos daugiau klausti jį.

MUZULMANO SALAHO ATSIVERTIMAS

(Užbaiga)

Kuomet motina sužinojusi, kad vaikai pasveiko, atėjo juos namuo vestis, Salah karštai maldavo motinos, kad jį leistų pas Baltuosius Tėvus mokyties. Motina prižadėjo pakalbėti su tėvu apie tai, prie to pasakė: “Žiurėk, mano vaike, kad ko blogo neišmokytų. Nes pas juos taip yra, išmokys tave savo tikėjimo ir paskui lieps tau taip gyventi, kaip jis įsako ir padarys tave kitokiu žmogumi. Nenoriu tau priešintis, bet jie taip daro su visais, kurie pas juos mokosi. Abudu tėvai pasitarę, leido vaiką mokyties pas misionorius. Priėmė jie jį maloniai. “Bet aš noriu, tarė vaikas, buti ant visų lekcijų. Noriu klausyti taip pat ir katekizmo.” Misionorius, nustebeš iš tokio prašimo, su mielu noru ir džiaugsmu daleido vaikui tarp kitko ir katekizmo mokyties.

Salah gerai mokinosi, viską tēmijo ir žiurėjo, ar taip misionoriai gyvena, kaip mokina ir jo motina pasakojo. Matė jų gražų gyvenimą, pilną pasišventimo ir pats persitikrino, kad kaip mokina, taip ir gyvena. Pamažu pradėjo pažinti tikėjimo tiesas, į jas gilinties, o ant galo maldavo krikšto. Bet misijos viršininkas krikštą atidėjo tolesniam laikui, o jį pasiuntė į internatą, kursai buvo mieste Beni-Mengallet, kad daugiau tikybos pasimokytų. Salah su džiaugsmu priėmė tą paliepimą, o ten jo busiantieji draugai su atviromis rankomis jį priėmė. Čia pažino geriaus Dievo gerumą, Jėzaus Kristaus gyvenimą, Jo Švenčiausios Motinos ir visų šventųjų ir užsidegė tokia Dievo meile, kad pasiryžo, priėmęs krikštą, toliaus mokyties

ir tapti kunigu.

Tuo tarpu jo tėvai sužinojo, kad jų sunus rengėsi priimti krikštą ir tokiu budu taps jų šeimynoje “mtuzni”, tai yra pirmuoju atsimetėliu nuo muzulmanų tikybos. Todel labai tuomi susirupino ir tėvas sumanė tuojaus eiti į internatą ir parsivesti sunų namo.

Tėvas atėjęs, tarė sunui Salah: “Atėjau tave parsivesti namo.” — “Delko? Man ir čia gerai,” atsiliepė sunus. “Pamatysi ant vietos,” tęsė tėvas. Koksai tai neaiškus ir bauginantis jautimas perbėgo per Salaho širdį, bet sutiko keliauti, nes norėjo tėvo klausyti.

Auštant išvažiavo ir prisiartino prie Beni-Ienai, kur tarp karstų daugybės atiduodavo viešąją garbę “Barabutu” buk tai šventojo Džeddi-Mengallet liekanoms.

“Pasuksime ten pasimelsti prie mūsų šalies globėjo” — tarė tėvas.

“Visiškai nežinau, kas jis yra,” atsakė sunus. “Tad nenoriu garbinti savo šventųjų,” vėlei tarė tėvas.

— “Šventieji yra tiktai tikroje tikyboje” — atsiliepė sunus.

— “O mūsų tikyba ar netikra?”

— “Ne.”

Tad važiavo toliau abudu tylėdami, savo dumas kiekvienas sau dumodamu. Atvyko namon, Salah su ašaromis sveikino motiną, bet iš jos sužinojo naujieną, kuri trenkė į jaunąjį bernelį, kaip perkunas. Tėvai buvo pasiryžę jį apvesdinti. Veltui sunus aiškino, kad vesti nenori, veltui prašėsi geruoju. Už trijų dienų turėjo įvykti vestuvės.

Tuomet Salah prieš pat vestuvių dieną pabėgo slapta, nakčia iš namų pas misionerį. Ką jiedu tenai kalbėjosi

per visą naktį nežinia. Ryto metu Salah sugrįžo namon auštant. Pakilo svečiai, atvyko nauji. Susirinko visi į turtingas vestuves ir prašyti ir neprašyti. Jau džiaugėsi tėvai “išgelbėję” sunelį iš “krikščionių pagundos.”

Bet koks buvo jų nustebimas, kuomet Salah pasirodė jų tarpe tik tam, kad pasakyti, jog esąs krikščioniu jau ir moteries nevesiąs.

Pakriko svečiai, verkė tėvai iš gėdos. Bet praėjo ke-leri metai. Ir tie patis tėvai per Salaho pirmąsias šv. Mišias bučiavo savo sunui rankas.

Nes sunaus tvirtybė ir dorybė apšvietė ir tėvus. Ir jie tapo krikščionis.

(Iš kun. St. Macions, J. D. pasakojimų).

KINIEČIŲ ATSIVERTIMAS.

Maldos Apaštalytės intencija rugėjo mėnesiui.

Kaip yra dabar.

Krikščionybė Kinijoje pasirodė prieš 300 metų. Šv. Pranciškus Ksaveras apaštalaudamas Indijoje ir Japonijoje užsuko ir į tą užmirštą šalį. Bet susirgęs tenai, nė nepradėjęs pasimirė. Ilgą laiką vos keletas krikščionių tenai tebuvo. Praeitame šimtetyje buvo jų skaičius padaugėjęs. Bet kartu su krikščionijos apaštalais atvykusieji iš Europos pirkliai ir piniguočiai išnaudotojai taip įkyrėjo Kinijos gyventojams, kad pakilo didelis svetimtaučių persekiojimas. Kartu su kaltais nukentėjo ir nekaltieji misionariai. Dar 1900 metais kelioliką tukstančių krikščionių tapo išžudyta ir rodėsi, kad krikščionybės platinimosi

užkirstas tapo kelias ilgam laikui.

Bet štai šįmetą atvyko Paryžiun vienas iš misionorių, kuris per penkioliką metų jau darbuojasi Kinų žemėje. Iš jo ir kitų pranešimų mes sužinome štai ką.

Kinijoje šiandieną yra du su puse milijonų katalikų, 10,000 parapijų, devynios vyskupijos. Viena gražiausių katedrų pasaulyje stovi Kinijos sostinėje, Pekinge. Apaštalavimo darbas yra daugiausia varomas vienuolių, t. y. Lazaristų, Jezuitų, Pranciškonų ir kitų. Apie pusantro tukstančio kunigų europiečių ir arti 1,000 kunigų kiniečių darbuojasi tos šalies krikščionybei. Mokyklų įsteigta 6,000, kur apie 200,000 vaikų mokinasi. Palyginus su laikais prieš porą dešimtų metų, tasai stovis yra tiesiog stebuklingas.

Bet pažiūrėjus į tai, kas reikia padaryti, tiesiog baisu darosi.

Kinija yra šalis neapsakomai didelė. Ji yra už Suvienytas Valstybes kuone visu milionu ketvirtainių mylių plotesnė. Gyventojų tenai trimis šimtais milijonų daugiau, negu Amerikoje. Kinijos plotas apima 4,300,000 ketvirtainių mylių ir gyventojų yra apie 420,000,000, arba kitaip sakant tiek, kiek visoje Europoje. Tai skaitlingiausia šalis pasaulyje. Ir iš tokios daugybės žmonių tiktai pustrečio milijono tepažįsta Kristų...

Tarp tų 418 milijonų, kurie apie Kristų sužinoti nė progos neturi, per tai nelaimių begalės. Budami tolimi nuo Kristaus meilės, negali sudaryti savo tarpe vienybės. Nuolatiniai savytarbiai ginčai ir kruvini karai, nemokėjimas susiglausti ir bendrai rupintis visos šalies reikalais, nesupratimas, kaip atsispirti bendrai prieš dideles nelaimes, pripildo visą šalį nelaimėmis. Dažnai tenai pasitai-

ko ir žemės drebėjimai, ir potviniai, ir neužderėjimas, ir maras. Šimtais tukstančių ir milionais žuva žmonės ir nesant Kristaus meilės, nemoka žmonės susitarti ir save nelaimėse gelbėti.

Vargui siaučiant kinietis lengvai save nužudo. Nebrangindamas savo gyvybės, nebrangina ir kitų. Paprastas dalykas Kinijoje, kad tėvai užgimusius vaikus ypač mergaites išmeta į sąšlavyną. Ir tokių išmestų vaikų tukstantimis žuva nekrikštytų, jeigu misionariai nepasitaiko ir nepaima jų savo globon.

Bet pažinę Kristaus tiesą kiniečiai atsižymi nepaprastu uolumu. Jau daugelis kiniečių tapo mūsų tikėjimo šventais kentėtojais, ypač 1900 metais, kuomet 25,000 krikščionių tapo nužudyta. Jų tarpe buvo 5 vyskupai, 57 kunigai, 11 seserų ir 21 vienuolis. Negalimas dalykas, kad taip gausiai kentėtojų krauju aplaistyta žemė neduotų gerų vaisių.

Dabartiniu laiku Kinijos valdžia katalikybės plėtimui kliučių nedaro ir gana palankiai atsineša į misionierių darbus. Paskutiniai popiežiai, Leonas XIII, Pius X, Benediktas XV visomis pajėgomis rupinosi Kinijos atvertimu. Dabartinis šv. Tėvas Pius XI, eidamas apaštalų pėdomis gyvai susirupinęs tos didžiausios pasaulyje šalies amžina laime, prašo visų krikščionių, bent šį mėnesį pasimelsti, kad greičiau ta žilos senovės ir verta geresnio likimo tauta, susilauktų skaisčios ateities Kristuje.

O yra gražios vilties, kad mūsų maldos ir misionierių prakaitas ir kentėtojų kraujas nepaliks bergždžias.

Kaip gali buti.

Dabartiniu laiku, tiesa, ant vieno kataliko atsieina 200

stabmeldžių. Bet ateitis visuomet priklauso Anžių Kara-
liui. Ir Kinijos atsivertimas yra tik ateities klausimas.

Didysis karas atšaukė iš Kinijos daugelį vienuolių ir
kunigų svetimtaučių, kurie buvo priversti eiti saviškiams
tarnauti karo laukuose. Tuomet, daugeliui jų žuvus, ir ne-
begalint sugryžti Kinijon, vyskupai susirupinę ėmė traukti
prie apaštališkų darbų pačius kiniečius. Ir jau tukstantis
saviškių kunigų stojo apaštalauti; ir kaskart jų daugiau.
O vietiniai, savieji kunigai nesulyginamai daugiau padaro,
negu atvykę iš svetur, kad ir geriausių norų.

Suprasdami, kad tokią begalinę dirvą apgalėti žmo-
niems savo jėgomis negalima, Kinijos misionariai visą vil-
tį padėjo Viešpatyje. Vyskupai, kunigai ir seseris ragina
mažus ir didelius prie dažnos šv. Komunijos, ir maldų už
Kinijos atsivertimą. Paprastas dalykas tarp Kinijos krik-
ščionių, kad visa bažnyčia priima šv. Komuniją. Ir laimi-
na Dievas jų maldoms ir troškimams. Pav. Šantungo
vyskupas pranešė, kad vienais tik 1915 metais katalikybėn
perėjo 25,000 žmonių.

Be katalikų Kinijos krikščionybei norėo pasidarbuoti
ir protestonai. Su begaliniais turtais ir dideliais patogu-
mais jie tenai nuvyko ir per 100 metų dirbdami, sutraukė
į savo sektas 806,000. Bet pasidalinę jie yra į 130 įvairių
priešingų sektų. Kiekviena kovoja prieš kitą. Piktina ir
klaidina nabagus kiniečius. **Jie matydami toki** nesutikim-
tarp protestonų, nebesideda prie jų. O prisidėjusieji at-
simeta ir arba gryžta prie senos stabmeldybės, arba deda-
si prie Katalikų Bažnyčios, kurioje vis aiškiau mato tvar-
ką vienybę ir pasišventimą. Tas susibankrutymas protes-
tonų Kinijoje daug pagelbsti katalikybės laimėjimui.

Tad yra vilties, kad mūsų maldos, misionorių darbai ir kentėtojų kraujas atves tuos šimtus milijonų prie amžinos gyvybės. O reikalas tai didelis, ir laikas tam reikalui jau didelis. Ne tik delto, kad krikščioniškoji meilė mumis verčia norėti Kiniją katalikiška pamatyti. Bet ir išrokavimas pasauliui iš to yra didelis.

Nes Kinija, didžiausia pasaulyje šalis, su savo 420,000,000 gyventojų yra neapsakomai galinga jėga. Jeigu ji pasilikytų stambeldiška ir susitvarkiusi kada nors pakiltų savo stambeldiškoje galybėje, akmenis ant akmenio galėtų nebepalikti. Nėra pasaulyje galybės, kuri jai galėtų atsišpirti. Jeigu vienok Kinijos tie šimtai milijonų taps krikščioniški, tuomet ta šalis Kristaus įsakymus sekdamas, galės atnešti pasauliui ne badą, marą, ugnį ir karą, bet neišskaitomų palaimų.

Melskimės tad, broliai, kad tie nesuskaitomi milijonai greičiau pasiektų Kristaus šviesos ir pažintų amžinos gyvybės kelius. Ir vienkart, kad per krikščioniškąją kultūrą jie duotų pasauliui ne nelaimės nesuskaitytas, bet naudą galingos.

ŠIŲ METŲ DARBAI.

Kiekvienas lietuvis katalikas Amerikoje turėtų perskaitęs atsiminti, kas čia parašyta. Ir atsiminti per visus šiuos metus.

Chicagoje XIII Katalikų Federacijos Kongresas pasibaigė. Iš visos Amerikos atvykusieji skyrių ir katalikiškų draugijų atstovai tarėsi. Jų tarimai tai visų Amerikos lietuvių katalikų valia. Ir jie nutarė, kad šįmetą mūsų

tautai reikalinga yra atlikti šitokie darbai.

1. Per visą metų rupintis moksleivių reikalais ir apšvietos kėlimu lietuvių tarpe. Per visą metų reikės rupintis, kad padaugėtų mūsų tautai taip reikalingų mokytų žmonių, nes pasibaisėtina mažai jų teturime. Kad atliktumėme kas reikia, kad visus einančius mokslus galėtumėme paremti, reikia šiais metais surinkti 30,000 dolerių.

2. Spalių mėnesyje šv. Pranciškaus dieną padaryti visur rinkliavą Seserų Pranciskiečių vienuolynui Pittsburge. Tos seseris, naujai įsisteigusios, greta Seserų Kazimieriečių, rupinasi mūsų vaikučių mokiniu.

3. Šv. Kazimiero dieną, kovo mėnesyje aukoti visiems Seserų Kazimieriečių vienuolynui. Jų darbus ir naudą visi žino.

4. Neužmiršti Vilniaus. Vasario 16 dieną rinkti aukas Vilniaus atvadavimo ir Vilniškijoje prislėgtos lietuviybės palaikymui, kol ateis valanda išliuosavimo mūsų brolių iš lenkų vergijos.

Keturi tad darbai stoja prieš mūsų akis. Tris atskiros dienos ir visi metai.

Dvi dieni mūsų seserims, kurios mokina mūsų vaikučius parapijinėse mokyklose. Viena diena mūsų nelaimingai sostinei ir slėgiamiems broliams Vilniuje. O visi metai "Kultūros vajui."

\$30,000 reikia surinkti. Tai ne juokai, tai negalima, — pasakys nevienas. Ne tiesa. Galima. Kiek Amerikoje lietuvių; Arti milijono. Kiek katalikų? mažiausia pusė milijono. Tegu visi po \$1.00, pasidarys pusė milijono. Tegu visi duotų po dešimtuką, pasidarys 50,000. Tik reikia, kad visi.

To niekuomet ėbuvo, kad visi butų vienodai susipratę. Bet argi jau iš pusės milijono lietuvių katalikų Amerikoje nė 30 tukstančių neatsirastų, kurie suprastų, kad be apšvietos, be mokytų žmonių negali lietuvių Tauta buti gyva? O vieną dolerį per metus duoti tokiam begalo brangiam reikalui, nieko nereiškia. Tegu tiktai per metus tie, kurie geria, vieną dieną atsisakytų nuo degtinės stikliuko, jau iš to pasidarytų 30,000 dolerių.

Yra gerų žmonių, ir gali jie po grudelį sumesti didelį kalną. Tik reikia jiems pasakyti koks yra reikalas, ir paprašyti gražiai. Bet kaip jų pasiekti? Štai kaip.

Tamsta, kuris skaitai, kuris supranti, kad katalikai, sulyg Kristaus žodžių yra Šviesybės šunų, Tamsta tuojau pats atlik savo dalį: Pasiųsk šių metų Kultūros vajui \$1.00. O paskui ėjuk turi pažįstamų. Kaip susitiksi, pasakyk jam, kad šįmetą visi lietuviai deda bent po \$1.00 apšvietos reikalams. Paprašyk, kad ir jis duotų. Prašyk tol, kol neduos. Gausi, mes žinome, kad gausi.

Visas aukas siųsk "*Laivo*" redakcijai, 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. O mes perduosime Federacijos Centru. Neužmiršk siųsdamas pridėti savo adresą, kad galėtumėme pakvitavimą atsiųsti ir padėkoti gražiai.

Mums per tai jokio gero nepadarysi. Bet mūsų broliams padarysi patį geriausiąjį dalyką. O Dievas už gerus darbus užmokės. O be gerų darbų nėra išganymo. Visi mes tai žinome.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Rugpjūčio 26 dieną atidaryta tapo Kaune didelė paroda pramonės ir žemės ukiu dalykų. Tukstančiai žmonių suvažiavo iš visų Lietuvos kampų parodos atlankyti ir pasimokinti. Paroda tapo iškilmingai atidaryta Valstybės prezidento.

— Šimtą Lietuvoje derlius labai gražus. Ruduo taip pat puikus, taip kad surinkti derlių gal pasiseks laimingai.

— Sudarius valdžią naują ir gavus tai valdžiai Seimo visų balsų pritarimą, Ambasadorių Tarybai nebedrąsu pasidarė nuo mūsų Klaipėdą atplėšti ir lenkams atiduoti. Pamaželi pradeda nusileisti. Ir jeigu lietuviai laikysis, išsilaukys.

— Vilniuje tie patys vargai. Persekiojimai ir persekiojimai. Esantieji iki šiol lenkų nelaisvėje 30 kariškių, varginami nežmoniškai, nutarė badauti, kad neliausis jų nežmoniškai varginti. Lietuvos valdžia kreipėsi į visą pasaulį pagalbos tiems vargšams. Kas žino, ar gelbės?

Kitur.

Japonijoje didžiausias žemės drebėjimas sunaikino Japonų sostinę ir keletą didelių miestų. Sakoma, kad pusė milijono žmonių žuvo. Nuostolių padaryta arti 10 tukstančių milijonų. Nė didysis karas tiek nuostolių nepadarė Japonijai, kiek ta viena naktis.

Amerikoje visi sujudo gelbėti nukentėjusią Japoniją. Visur renkamos aukos palikusiems be pastogės ir badaujantiems milijonams.

— Amerika pripažino de jure Meksikos valdžią, nes

del biznio reikalų galų gale susitarė.

— Manytasis atstovo Čarneckio atšaukimas iš Amerikos matyt bus atidėtas. Nes pasipylusios iš visų pusių protestuojančios telegramos, parodė, kad katalikų jausmais negalima žaisti. Ir sėdintieji Užsienio ministerijoje Kaurne bedievukai visgi matyt pabugo katalikų ėalšo.

— Atvyko iš Lietuvos Amerikon Lietuvos Katalikų Centro atstovas gerb. kun. J. Koncevičius. Jisai atvyko pasidarbuoti bendriems lietuvių švietimo reikalams. Federacijos Kongresas jo tikslus užgyrė ir bus daromas darbas iš vien su Federacija. Šių metų visas katalikų visuomenės darbas eis vien apšvietos obalsiu. Duok, Dieve, kad daug pasisektų nuveikti!

Tad su Dievo pagelba pradėkime šių metų darbą! Drąsiai ir tvirtai!

ŠV. FILUMENA KANKINĖ.

Šv. Filumena gyveno IV šimtmečio pradžioje. Jos tėvai buvo turtingi ir augštos kilmės stabmeldžiai. Susilaukė senesnio amžiaus, neturėdami vaikų. Veltui buvo jų maldos prie stabų.

Tuo tarpu jų šeimos gydytojas vardu Publijus pavyzdingas krikščionis, daug kartų duodavo jiems patarimus, kad kreiptusi prie krikščionių Dievo; jis jiems užtikrindavo, kad Dievas išklausys jų prašymą. To Publįaus pavyzdžiu ir žodžiais sužadinti jie po kiek laiko ėtikėjo ir apsikrikštijo.

Dievas jų atsivertimą palaimino, nes gimė jiems dukte, Filumena. Mergelė augo krikščionių doroje ir buvo la-

bai maldinga, atsidavusi vien tik Viešpačiui.

Kuomet mergelė pabaigė 13 metus, tapo paimta su tėvais į Rymą, kur jos tėvas gavo aukštą tarnybą pas Romos Ciesorių.

Ciesorius Deklecionas pamatęs tą nekaltą mergelę, žadėjo tėvui visokių malonių ir turtų, kad tik jam atiduotų savo dukterį.

Tėvas greit sutiko, ir motina nelabai tesipriešinosi. Bet griežtai priešinosi jaunoji Filumena, sakydama tėvams, kad ji paaukavusi savo nekeltybės rubus Viešpačiui, tad negalėsianti ištekėti.

Deklecionas taipgi nesigailėjo visokių jai pagyrimų, nei turtų, kad tik prikalkinų ją. Matydamas jos tvirtą nusistatymą pradėjo jai grąsinti mirties bausme.

Bet visi tie grąsinimai neatitraukė jos nuo savo padarytų apžadų. Ciesorius matydamas geruoju nieko nepadaręs, nuplaktą įmetė į kalėjimą. Mergelė greit pagijo iš apturėtų žaizdų.

Tą pastebėjęs ciesorius pasakė: — “Mas sako mūsų dievaičiai tavę greit išgydė, nes jie nori tavę matyti ciesoriene.”

Šventoji mergelė su panieka atmetė ciesoriaus žodžius. Tuomet įpykęs ciesorius liepė jai pririšti prie kaklo sunkenybes ir įmesti į upę Tybrą.

Bet ir išvandens ji stebuklingai tapo išgelbėta. Daugybė žiurinčių pagonų į tą stebuklą įtikėjo į vieną Dievą ir sykiu su ja garbino Jį.

Sužinojęs apie tą stebuklą, Deklecionas dar su didesne pagieža, paliepė ją tampyti po Rymo gatves. Kuomet mergelė visai nusilpnėjo, paskendusi kraujuose, tapo įmes-

ta į kalėjimą. Ir po dienos nuovargio mergelė užmigo yt amžinu miegu. Ant rytojaus atsibudusi neberado ant savės nei ženklų žaizdų.

Tik ant galo budelio kirvis atėmė jai gyvastį. Šventosios galva nuriedėjo nuo kuno it gėlė nuo stiebo, o nesu- tepta jos siela atrado užtarimą pas Galybių Karalių.

Žemaitis.

GLOBUS.

Globus yra toks skritulys, ant kurio yra padarytas vi- sas žemės žemėlapis. Yra tai mažas didelės žemės gyva- sis paveikslas. Kuomet jis tapo sugalvotas buvo tai di- džiausias savo laike išradimas, ir pasaulis apie jį daug kalbėjo stebėdamos.

Tais laikais gyveno garsusis pasaulyje astronomas, ku- nigas Atanazas Kircher. Norėdamas tad vieną bedievelį atversti prie tikėjimo, kunigas Kircher panaudojo nesenai sugalvotą globusą.

Žinodamas, kad ateis pas jį tasai nabagėlis, kunigas pastatė kampe globusą ir laukė. Įėjęs svečias tuojaus pa- stebėjo kompe nepaprastą dalyką ir stebėdmos paklausė, kas jį padarė.

Kircher ramiai jam atsakė:

— “Niekas. Jis pats pasidarė ir netikėtai atsirado šitame kampe.”

— Ką čia kunigas juokuoji” — nusišypsojo svečias.

— “Ištikrųjų sakau Tamstai, kad tasai globus pats pasidarė ir mano kampe kaž-kaip atsirado.”

— Svečias ne tik neįtikėjo, bet atkartojus kunigui pa-

saką, supyko, kad jį mėgina ar už kvailį, ar už beprotį laikyti.

Tuomet kunigas Kircher paprašė jį nusiraminti ir tarė:

— “Tamsta negali įtikėti, kad tas mažas žemės pavėkslas galėtų pats per save pasidaryti ir pats į kampa atsistoti. O vienok Tamsta gali tikėti, kad tikrasis globus, tikroji mūsų žemė ir visas dangus būtų galėję patis per save atsirasti?”

Nutilo svečias, užsimastė. O kadangi tai buvo doras žmogus, pametė savo priėtarus ir nebužilga tapo geras katalikas.

V A Ž I U O J A N T I L O V A .

Amerikoj vėl atsirado naujas išradėjas, butent H. L. Doherty, kuris išrado važiuojamą lovą, arba kaip jis pats ją vadina, autolova. Ant vienu New Yorko namų, kurie jau debesis lenkia, ant stogo Doherty yra įsitaisęs savo gyvenimą. Čia yra jo laboratorija ir jo poilsio vieta. Čia stovi ir jo stebuklingoji lova. Paspaudus tam tikrą sagutį, atsidaro durys: paspaudus dar kartą, išvažiuoja lova laukan, kur lovoj gulis atsiranda susyk tyrame ore, be to gali pamatyti kuo ne visą miestą, New Yorko uostą ir jūrą; dar sykį paspaudus, ateina biblioteka iki lovos, ir dar sykį — atsiranda ir telefonas. Vien tik paspaudus sagutę, važiuoja lova atgal, atsidaro langai ir pradeda veikti bevielis telefonas. Amerikoj visa galima.